

Arrest

nr. 137 824 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 18 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 8 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. JONCKERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 18 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 1, 2, 3, 5 en 9 EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts verwijst naar deze artikelen maar nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen precies zou schenden, dan wel dit betoog op haar concrete situatie te betrekken, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar het hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te worden vastgesteld dat de Raad bij arrest van 23 juni 2014 met nummer 126 054 het desbetreffend beroep heeft verworpen en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, bevestigd, gelet op de vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas, relaas waarop verzoekende partij zich in haar verzoekschrift wederom steunt. Bovendien schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de gedwongen uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat in de beschikking staat dat het indienen van een aanvraag 9bis geen invloed heeft op de verblijfsstatus. VzP merkt op dat zij daarom wel nog een belang heeft, want voor een aanvraag 9bis is de aanwezigheid in België nodig. VwP stelt dat een aanvraag artikel 9bis geen schorsende werking heeft en wijst op de gebonden bevoegdheid bij een afgewezen asielprocedure.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de aanwezigheid in België nodig is, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 20 november 2006, nr. 164.950; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 april 2000, nr. 86.715), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is de verzoekende partij niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum en krijgt zij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) op gewezen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij op 26 februari 2014 negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door de verzoekende partij overigens niet betwist.

De Raad laat gelden dat de vaststelling door de gemachtigde van de staatssecretaris dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET